

Druhá nedeľa v období cez rok C

16. január 22

Jn 2, 1 – 12

Milé sestry a bratia v Kristovi

Evanjelium dnes hovorí o svadbe v Káne, ktorú evanjelista opisuje ako začiatok Ježišovho verejného účinkovania. Každý začiatok v sebe skrýva určité čaro nového, predstavuje výzvu. Aj svadba je začiatkom nového: novej rodiny, nového spoločenstva – preto ju aj zvykneme oslavovať a oslava, svadba bez vína by bola smutnou svadbou.

Ježiš na tejto svadbe bol len jedným z účastníkov. Ježiš tu – podľa evanjelia – nepredniesol žiadnu reč, namiesto toho prehovoril skutkom, činom. Premenil vodu na víno a zachránil svadbu, zachránil oslavu. Ako môžeme tento Ježišov čin interpretovať, ako mu môžeme porozumieť? Dáva nám evanjeliová svadba možnosť zamyslieť sa aj nad dnešnými svadbami, nad našimi začiatkami?

V dnešnom svete sa samotná rodina dostala do určitej krízy. Ubúda sobášov, pribúda rozvodov, mnohí spochybňujú aj samotnú rodinu ako spoločenstvo muža a ženy. Pritom dnešnému človeku nechýba túžba po naplnenom živote, nechýbajú vízie krajšieho života. Len tieto vízie majú často len podobu akéhosi vybočenia zo všedného, podobu chvíľkového „vytrženia“. Niečo podobné ako poskytuje droga, alkohol. Problém života prichádza s tým, čo je obyčajné, každodenné. Ľudia sa dnes upínajú k tomu, čo sľubuje únik pred tým všedným, obyčajným, každodenným. Mnoho mladších ľudí dnes žije len od jednej dovolenky k druhej, od jednej cesty k druhej, čo je tiež istou formou úniku. V živote samotnom, v tom obyčajnom dnešný človek nevie nájsť to, čo by nás „nieslo“, čo by nás podržalo. Nevieme si usporiadať život tak, aby sme boli doma sami v sebe, v tom každodennom (nevieme už naplniť požiadavku, ktorú často spomínal sv. Benedikt: habitare secum – naučiť sa „bývať“ sám v sebe, vytvoriť si domov v tom každodennom). A premieta sa to aj do našich vzťahov. Ľudia hľadajú to výnimočné a nevedia pritom objavovať krásu toho, čo je pri nich.

Dokonca môžeme tento jav pozorovať aj v oblasti nábožnosti, oblasti viery. Písmo nám naznačuje podobný problém z čias prvých kresťanov. Vtedy to staré už doznievalo a nové, čo priniesol Kristus si ešte len hľadalo svoju cestu. Niektorí z prvých kresťanov východisko videli v extáze, mohli by sme povedať v akomsi „uletení“ zo všedného života. Nazývali sa charizmatici, obdarovaní rôznymi darmi. Pavol v dnešnom úryvku Prvého listu Korinťanom riešil práve tento problém.

Viacerí v spoločenstve korintskej cirkvi hľadali tzv. hovorenie v cudzích jazykoch – hovorenie v extáze, vo vytržení – ktoré pripomínalo cudzie jazyky. Títo tzv. charizmatici boli na svoje dary hrdí, niekedy sa vyvyšovali nad ostatných veriacich. Pavol im pripomína, že jestvujú rôzne dary, ale treba ich využívať v službe toho, čo spája celé spoločenstvo - dary, charizmy by nás nemali rozdeľovať. A najdôležitejší dar je ten, ktorý spája spoločenstvo dohromady - dar jednoty.

Keď sa vrátíme k evanjeliu, ono nám poskytuje krásnu symboliku na problém s obyčajnosťou, všednosťou na jednej strane a vytržením na druhej. Ježiš premenil vodu toho obyčajného na víno. Symbolicky by sme mohli povedať, že obyčajný, všedný život premenil na víno lásky. Ježiš nás nechce vytrhávať z nášho všedného života, ale chce náš obyčajný, každodenný život premeniť na víno, ktoré oživuje, dáva životu zmysel, cenu, krásu. To Ježiš ponúkol nielen novomanželom na svadbe v Káne, ponúka to manželom všetkých čias a ponúka to každému z nás, každému nášmu spoločenstvu: tam, kde sa snažíme byť bratmi a sestrami.

Snažme sa preto aj my tento zázrak aj my v našom živote uskutočňovať a opakovať.